

Hei,

Jeg arbeider med forskning og undervisning ved Høgskolen i Buskerud og Vestfold og har et innspill til Den nasjonale forskningsetiske komité for samfunnsvitenskap og humaniora (NESH).

På side 20 i høringsutkastet står følgende:

«Forskning om barn og deres liv og levekår, er verdifull og viktig. Barn og unge er sentrale bidragsyttere i denne forskningen. Deres behov og interesser ivaretas på andre måter enn ved forskning med voksne deltakere. Barn er individer i utvikling og har ulike behov og evner i forskjellige faser. Forskeren må ha tilstrekkelig kunnskap om barn til å kunne tilpasse både metode og innhold av forskningen til den aldersgruppen som skal delta.»

Jeg mener at det i tillegg er viktig å nevne at barn lærer av sine møter med forskere; En forskningssituasjon er en læringssituasjon (dette gjelder også andre enn barn, altså mennesker i alle aldre lærer av erfaringer fra forskningssituasjoner). Gjennom måten barn blir møtt, behandlet og respektert lærer de om seg selv, om respekt, om forholdet mellom voksne og barn. Forskning med barn dreier seg om mye mer enn hva som blir sagt med ord, det dreier seg om å være en nærværende og omsorgsfull voksen som klarer å lese barnas kroppsspråk og ta barnas behov med størst alvor. Forskerens etiske ansvaret utfordres hver øyeblikk i samspillet - dette krevet en høy selvrefleksjonsevne og ydmykhet hos forskeren/studenten.

Jeg nevner studentene fordi studenter over hele Norge vill dette studieåret for første gang gjennomføre «bacheloroppgave-forskning» som en del av den nye Barnehagelærerutdanningen. Mange av dem vil trolig gjennomføre empiriske undersøkelser i barnehagene. Det er skremmende å tenke på at en del av studentene ikke er klare over dybden av det etiske ansvaret de har overfor barna, overfor barnehageansatte, overfor medier (og dermed barnehagens omdømme) og foreldrene. Jeg er redd for skadene dette kan medføre.

Vennlig hilsen

Biljana C. Fredriksen
Førsteamanuensis
Høgskolen i Buskerud og Vestfold